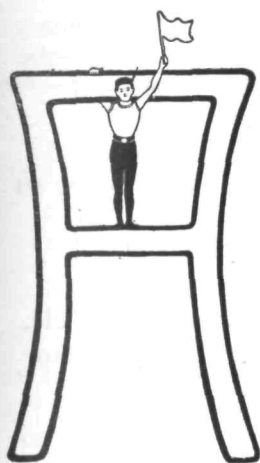

ANTONIJA GRMKOVA:

Naš mali Rudo.

Ali poznate našega malega Ruda? Ne!? — Poslušajte, jaz vam ga opišem!

Majhen je tako, da mu še nekaj manjka, dokler ne doseže meter visokosti; debel pa je tudi kot dobro nabasan štrukelj. Govori pa vse brez soglasnikov r, s in ž. Za r rabi l, za c in ž pa s. Moško stopa — roke v žepu, glavo pokonci. Pa ni čuda! Kaj mislite, da je naš Rudo kar tak navaden fantiček? O, kako se motite! Malo ga je v hlačicah, a vendar je bil že daleč, daleč po svetu. Gotovo je, da vi — ki me tako debelo gledate in se vam tako neverjetno zdi, da bi tak možiček že potoval po svetu — niste bili in še

dolgo ne boste, kjer je on že bil — na cesarskem Dunaju! Aha, klobuk z glave pa poklon pred takim imenitnim možičkom! — Povedati pa vam moram sedaj, kako in zakaj je potoval ta naš Rudo tako daleč po svetu.

Imeli so pri hiši črnega mačka; dokler je bil majhen, je bil srčkan, kot so srčkane vse male živalce, a pozneje se je predrugačil. Nagajati si ni dal nikoli, precej je postal hud in popraskal je vsakogar, ki mu je bil v bližini. Nekega dne je bil posebno razdražen. Sedel je v kotu in grdo gledal vsakega, ki se mu je približal. Ugibali so, kaj mu je. Eni so rekli, da je bolan, drugi pa so pripovedovali, da ga je ugriznil sosedov pes, ki je pred dnevi stekel. Naj je bil maček stekel ali ne, grdo je gledal, da je bilo kaj. Naš Rudo je tudi resno opazoval malčka in ga je hotel pogladiti. O, da ne bi nikdar storil tega! Ugriznil ga je maček in popraskal do krvi! Jokaje je zbežal k mami. Ta mu je umila rano in obvezala; a da ugotovi, da ni nič hudega, ga je odvedla k zdravniku. Povedala je, kako je bilo in rekla je tudi, da ljudje pravijo, da je stekel pes ugriznil

mačka. Zdravnik je odredil vse potrebno; mačka je ulovil konjederec, Rudo pa je moral na Dunaj v Pasteurjev zavod, kjer zdravijo od steklih živali ujedene ljudi. Hudo je bilo mamici, ko se je morala ločiti od svojega malega, ki mu pa ni bilo nič hudega. Nasprotno, prav vesel je bil, ko so mu pravili, da se pelje daleč, daleč z vlakom. Odredili so pa tako, da ga spremi oče njegov. Tako je odpotoval.

Dolga pot do Dunaja ni našega Ruda prav nič utrudila, saj je po več ur spal trdno, kakor da bi bil doma v svoji postelji. Ko je pa bedel, je vedno gledal skozi okno in povpraševal sedaj to, sedaj ono, tako da mu je oče komaj odgovarjal. Srečno sta se privozila do Dunaja. Tja prišedši so ju precej odvedli v Pasteurjev zavod, kjer so malemu brizgali pod kožo zdravilo proti pasji steklini. Dobro se mu je godilo tam, zdravniki so ga imeli radi; brez strahu je govoril z njimi — razumel ga seveda ni nihče, ker je govoril slovensko. Tudi ga je oče odvedel večkrat po mestu in v živalskem vrtu v Schönbrunnu je bil tudi.

Čez 14 dni se je vrnil živ in zdrav v veliko veselje mamici in vsem, ki so ga poznali.

Vprašala sem ga:

»No, Rudo, kako je bilo na Dunaju?«

»O, lepo, lepo, plav lepo!« je odgovoril.

»Pa kaj si videl tam, povej nam, povej!«

»Slona, kace, pa še dluge zivali.«

»Slona?! — Jojmine, kakšen je pa bil?«

»Velik, velik, šrn, šrn,« in raztegnil je roke, kolikor je mogel.

»No, in kaj še poveš z Dunaja?«

Tedaj se je mogočno razkoračil in pričel: »Eins, swei, dlei, viele, fünf, sechse, siebene, achte, neune, šene!« Globoko je vzdihnil, kakor bi odložil velikansko breme in dodal:

»Snam, snam, dosti leci snam s Dunaja!«

Pa recite sedaj, ali ni naš Rudo res imeniten možiček?!

Ob zori.

*Šumele so lipe ob zori,
poljana je rosna blestela.
Skrivnostna, v tenčice zavita
pod oknom je vila zapela:*

*„Hej, vstani iz nočnega spanja,
ti vitez svetlobe in dneva!
Oblaki nam skrijejo solnce,
a kdo naj sirote ogreva?“*

*Na vranca je sedel in z mečem
razganjal polnočne mrakove,
bežali so jezni čez polje
in skrili se v črne gozdove.*

*Pa prišlo je solnce dobrotno
na naše prostrane ravnice
in dolgo s prijaznim očesom
sirotam je gledalo v lice.*

Božidar Borko.